

MUSIKK

Rastløs virtuos

Eivind Holtsmark Ringstad imponerer med bratsjen. Men iblant tar utålmodigheten over.

Eivind Holtsmark Ringstad
Oslo-Filharmonien

**BRATSKONSERT
SUITE I GAMMEL STIL**

Komponister: Walton / Sinding
Dirigenter: Weilerstein / Engegård
Lawo 2017

Blant de mange norske stryker-virtuosene som stormer frem for tiden, står bratsjsten Eivind Holtsmark Ringstad (f. 1994) i fremste rekke. I likhet med sin jevngamle kollega, fiolinisten Guro Kleven Hagen, gjør han seg ikke bare bemerket som kamermusiker. Også solistrollen virker selvfølgelig for disse musikerne. Og som Hagen har gjort før ham, platedebuterer Ringstad nå med Oslo-Filharmonien i ryggen – det fremstår som den naturligste sak av verden.

Dermed er det kanskje lett å glemme hvor stort et solistoppdrag, for ikke å snakke om en platedebut, med dette orkesteret er for en ung norsk musiker. Solistrollen er prestisjefyllt, men den er også kunstnerisk krevende. Det handler om å beherske et omfattende medium fra en utsatt posisjon, om å bære frem et stoff yngre musikere ikke alltid kan overskue, rimelig nok. På den annen side er historien full av musikalske fortolkere som, tilsy-

nelatende løsrevet fra verkens kontekst, lytter seg frem til uttrykk og nyanser med slående sporsans.

Blek og drømmende. Eivind Holtsmark Ringstad er åpenbart musikalsk til fingerspissene. Han har en gyllen, uttrykksfull lyd i bratsjen og fremstår selv-sikker og med overskudd foran orkesteret. Samtidig fornemmer jeg en viss utålmodighet i fortolkningene, et uttrykksbehov som riktig nok er friskt og energisk, men som også kan virke noe forsert og pågående. Det er som om øret for det verket selv har å meddele ennå ikke er utviklet til samme høye nivå som ferdighetene på instrumentet. Dette gjør seg gjeldende på ulike måter i platens to verk, som også seg imellom er høyst forskjellige.

Det kan virke brutalt å problematisere det som tydelig er en ung musikers uttrykksvilje.

Vanskeligst å påpeke er det i konserten for bratsj og orkester av den britiske komponisten William Walton (1902–1983).

Verket er solid, men fremstår til tross for enkelte drømmende og lyriske kvaliteter som krevende å trenge inn i. Vi snakker om en nokså blek og tidvis selvgående neoklassisisme i tre satser, som alle virker litt for lange.

Ringstad er utsøkt poetisk i åpningsattsens slørete melodikk, energisk drivende i de raske partiene, og for all del fraperende virtuos i midtsatsens løp og rytmiske finesser. Noe mindre forståelse viser han etter min oppfatning for Waltons balansering av rollene, det vil si der solostemmen får et mer akkompagnerende preg og orkesterstemmene bør skinne gjennom. Selv om noe av utydeligheten må tilskrives verkets tidvis vage formale karakter, opplever jeg at Ringstad har mer å gå på når det gjelder å lytte seg inn på Waltons nyanser. For selv i sitt gråskjær innbyr de like mye til transparens som til ekspressiv projeksjon.

Øret som hører. Platens andre verk, *Suite i gammel stil* av Christian Sinding (1859–1941), er opprinnelig skrevet for fiolin og orkester, men blir her fremført i et flott arrangement for bratsj, signert fiolinisten Nils Thore Røsth. Der Walton var vag, er Sinding krystallklar. Det skulle

Skyhøyt nivå: Eivind Holtsmark Ringstad virker selvsikeren i solistrollen.

FOTO: ANNA-JULIA GRANBERG / BLUNDERBUSS / LAWO

åpne for Ringstads energi, men selv om den introduserende prestosatsen er imponerende og briljant, uteblir sansen for balanse i samspillet med orkesteret også her. Den sangbare *adagio*-satsen blir på sin side for tung og overvibrert, og selv om finalen igjen er full av liv, blir Ringstad også her gjennomgående for rastløs og forsert.

Det kan virke brutalt å problematisere det som tydelig er en ung musikers uttrykksvilje. Og hadde ikke Ringstad allerede vært på et imponerende, ja, skyhøyt nivå med bratsjen, ville det

vært direkte utilbørlig. Det er også åpenbart at posisjonen som solist krever en nesten ufattelig energi for overhodet å trenge gjennom orkesterklengen. Oslo-Filharmonien skal for øvrig belønnes for sobert følge på denne platen, kanskje særlig i Waltons bratsjkonsert. Men når iveren etter briljans tidvis tar over, er det lett å glemme at musikken utvilsomt rommer mer enn utadvendt påståelighet. Det kan virke rart, men den modne uttrykkskraften ligger vel så mye i det lyttende øret.

Emil Bernhardt

BRA ÅRSRESULTAT. Men hvor langt kunne dere ha kommet?

Er tallene fra i fjor ditt beste verktøy når du skal sette deg nye mål? Få litt fart i sakene; la en dataanalytiker med hettegenser fortelle ledelsen hvilket potensial dere egentlig sitter på. Så bruker du disse dataene bevisst; og setter deg litt mer hårete mål. Snakker du med de riktige folkene, kommer du til å nå dem også.

sherpaconsulting.no

Sherpa

Hoder uten
høydeskrekk